

Yalnızlık

– cemal metin · 06 Eylül 2013

Her insan mahkumdur yalnızlığa
Her insan , zifiri karanlıkta
Yalnız uyumak zorunda kalmıştır mesela .
Kendini korkutarak
Gülümseten bir anı , sığınacak bir ten bulamadan
Tek başına uyumuştur öylece .

Bazıları hayaliyle sevişir sevdiğinin
Bazıları yorganıyla dövüşür ,
Döner bir o yana bir bu yana .
Oyuncak ayısına sarılır kimi ,
Kimi oyuncak olur kimsesizliğin kucağında
Her insan mahkumdur yalnızlığa .

Kimi resimler çizer kağıtlara ,
Kimi yırtar eski resimleri .
Ölümdür yalnızlığın en kadim dostu ,
Sevilen ölür ,yalnızlık tutsak alır seveni.
Her insan mahkumdur yalnızlığa .

İnce bir çizgidir sevmek
Çizilmiş ölüm ve yalnızlığın arasına .
Kimi ölür , kimi gidişle öldürür sevdiğini
Ve sonunda yalnızlık bakidir insanda ...

C.M